

WERK VOOR JEZELF

Nog onder de indruk van de verslonden eerste uitgave van het tijdschrift **Blacklight** voel ik de behoefte te reageren. Op de eerste plaats wil ik jullie feliciteren met dit blad. Ik hoop dat het uitgroeit tot een veel gelezen blad, naar ik hoop dikker, met meer reacties en verhalen, advertenties en informatie. Dus meiden schrijf en laat de wereld weten hoe je denkt en voelt over de hoerenwereld. Zelf heb ik jarenlang, ongeveer tien jaar, raamwerk gedaan en sinds ongeveer vijf jaar niet meer. In uiterste noodzaak moet ik af en toe (1 à 2 keer per jaar) weer aan het werk in de hoop mijn schulden af te kunnen lossen. Helaas is de glorie tijd voorbij en ik kom meestal met een kutgevoel terug en ben dan weken weer depressief. Op de eerste plaats omdat je nu van dat schijfje dat je hebt verdiend rekeningen moet betalen, je je reisgeld eraf moet trekken, je huur moet betalen (per dag f 100 tot f 150) dus met andere woorden: je eerste f 200 moet je verdienen om daarna je winst voor je rekeningen in te leveren. Het is toch om misselijk van te worden? Vaak denk ik dat ik zal gaan jatten of een inbraak of een overval ga plegen. Of wat dan ook. Het leven zonder geld als je zoveel verdiend hebt en ik, trut, gaf alles af aan een pooier. Verneukt voel ik me. En nu ik af en toe noodgedwongen terugga en het voor mezelf kan verdienen, is er geen geile uitstraling meer, het lukt me niet meer. Ik voel alleen nog walging, kotsneigingen, vernedering. Bedelen of ze dus mee willen. Lachen terwijl je walgt van al die zweetvoeten

en opmerkingen. En dit alles om nog een beetje fatsoenlijk te kunnen leven. Meiden, ik bewonder jullie kracht om dit werk nog te doen. Daarom wil ik jullie één belangrijk advies geven: Werk voor jezelf en besef dat jij degene bent die haar lichaam en geest vergooit en dat geen kerel jouw zuurverdiende geld waard is. En leg wat aan de kant, je zult het hard nodig hebben als je terug bent in de maatschappij. Meiden, ik wens jullie het beste en hoop dat jullie massaal reageren want **Blacklight** zorgt voor een lichtpuntje waar we allemaal lang naar uitgekeken hebben!
Paulien

LEGBATTERIJEN

Ik wil eens iets vertellen over de werksituatie in Den Haag, en daar bedoel ik het raamwerk mee. We hebben in Den Haag drie straten waar raamprostitutie bedreven wordt. De laatste jaren gaan deze straten steeds meer op legbatterijen lijken. Je hebt hele rijen hokjes of deurtjes waarin je kan staan of zitten, en daar is dan ook alles mee gezegd. Je werkruimte is achter in een klein kamertje, dat is ontzettend gehorig. Kijk, eerst waren het straten van, zeg maar, gemiddeld zo'n 50 à 75 ramen en in een paar jaar tijd zijn er in elke straat ongeveer 100 à 150 bijgekomen. De concurrentie is daardoor moordend geworden. In de meeste steden wordt voor vijftig gulden aangeslagen, maar daar moet je in Den Haag niet mee aankomen (behalve in de Geleenstraat, maar voor hoelang nog?). In de andere twee straten is het 25 gulden en daar wordt regelmatig nog bij gevraagd of dat dan pijpen en neuken is.

Aangezien het vele gevraagd daarnaar, gebeurt het waarschijnlijk ook. Dus al met al bodemprijzen hier. Ik hoop dat er in de toekomst een wet gemaakt wordt voor betere werkkamers, dus gewoon raam en kamer ineen. En niet zoals nu, dat iedereen hutje op mutje zit!
Mia

KIEZEN

Via televisie en advertenties in de **Volkskrant** weet ik dat jullie je inzetten voor prostituées en ex-prostituées. Ik vraag me af of jullie ook iets doen voor vrouwen die overwegen de prostitutie als beroep te gaan kiezen. Ik vind dat dit ook serieus genomen moet worden, een goede oriëntatie en voorlichting hierover. Zelf zou ik graag meer willen weten over prostitutie en over het werken in een live-show. Ik las dat jullie een maandblad hebben, daar ben ik ook in geïnteresseerd. Als jullie me informatie kunnen sturen, graag. K.

VRIJBUITER

Hallo, ik heb wat te vertellen en hoop mijn brief te lezen in jullie blad. Ik heb al een tijd geen blad gehad maar wacht wel af. Het is voor mij al weer zes jaar terug dat ik in het vak terecht kwam. Ik was net zestien, dus een kleine Lolita. Het begon met moeite, ik vond het maar niks de eerste klant, maar goed de tweede en de laatste waren ook niet plezierig. Toch toentertijd waren de klanten makkelijker dan nu in 1989. Het ging allemaal veel gezelliger vroeger. Je vroeg je geld, bleef met die man een half uur op de kamer en dan had je het verdiend. Tegenwoordig wil-

